Nicole Boyle Rødtnes

MEDUSA

MONSTER

Illustreret af
Bodil Bang Heinemeier

Alvilda

LYN

”Kom!” Jeg trækker Lia hen mod den store kuppel længere fremme. Bag skyerne tordner det voldsomt, og regnen falder tæt. Det er en virkelig dårlig dag at tage sin lillesøster med i zoo på.

Jeg river døren til kuplen op. Og først da vi er nået indenfor, går det op for mig, at vi er gået ind til krybdyrene.

”Slange …” hvisker Lia og peger på en sort slange, der betragter os gennem en glasrude.

”Undskyld, Lia,” siger jeg. ”Det er bare, indtil tordenvejret er drevet over.”

Selv her inde i kuplen kan jeg høre de kraftige brag. Vi kommer til at være her et stykke tid.

Lia klamrer sig til min arm. Hun har altid hadet slanger.

”Den er bare så stor,” hvisker hun.

”Faktisk er det ikke nødvendigvis de største, der er farligst. De små slanger kan være mindst lige så giftige.” Jeg fortryder mine ord med det samme, da jeg ser, hvor bleg hun bliver.

”Undskyld. Det var dumt sagt. Kom med,” siger jeg. Vi går op på en metalbro, der hænger over slangeburene. Den fører hen til krokodillerne længere fremme. Vi standser oppe på broen.

”Heroppefra ser de ikke så skræmmende ud,” siger jeg og peger på slangerne under os. ”De ligner nærmest orme.”

Hun nikker og læner sig lidt frem. Hun er mere modig nu, hvor de er på afstand.

”Der er mange forskellige slanger dernede,” siger hun og peger på buret under os.

Jeg nikker. Så buldrer det over os igen.

”Hvornår tror du, det stopper?” spørger Lia. ”Når vi hjem til aftensmad?”

”Det varer sikkert ikke så længe.” Jeg finder min mobil frem for at se, hvad klokken er. Vi skal være hjemme om ti minutter. Det lovede vi Xander. Xander er vores storebror. Han har været vores værge, siden vores forældre døde.

Jeg ringer til ham.

”Hej, Siri, hvor bliver I af?” spørger Xander.

”Vi er fanget i zoo. Det øser ned,” siger jeg.

”Jeg sagde jo, det ville regne.”

”Ja,” mumler jeg. ”Men rabatbilletterne skulle bruges i dag.”

”Ja … jeg … det … nu …” Xander hakker i det.

”Hvad?” spørger jeg.

Men inden han når at svare, lyder der et kraftigt *zap*. Et lysglimt blænder mig, og så rammer strømmen mig. Den kommer nedefra og bliver ledt op gennem metalbroen.

Lia strammer grebet om min arm, og vi bliver begge kastet bagover. Vi rammer glasburet, og det bliver knust. Glasskår flyver om ørerne på os. Vi lander hårdt på jorden, der er dækket af kviste og blade.

Jeg vil sætte mig op, men har ondt i hele kroppen. Jeg kigger på Lia. Hun er besvimet. Lugten af brændt gummi river i min næse. Jeg kigger ned på mine sko. Det ryger fra dem.

Det rasler ved siden af mig. Jeg drejer hovedet. Det er slangerne. De har omringet os. De har løftet hovederne og er parat til at hugge.

Lias øjne glider op.

Hun ser slangerne. Så skriger hun højt.

”Nej!” når jeg lige at råbe. Men det er for sent.

Slangerne hugger ud mod hende. Jeg kaster mig frem og skærmer hendes krop med min. De mange slangehoveder rammer mig. Det føles som små, hårde prik efterfulgt af en svien, da tænderne trænger gennem mit tøj og min hud.

Jeg snapper efter vejret. Mit syn bliver sløret.

”Hjæ…” Jeg når ikke at sige mere. Min tunge bliver følelsesløs. Hjertet hamrer i brystet på mig. Det snurrer i mine fingre. Så begynder det at sortne for mine øjne. Det sidste, jeg ser, er slangerne, der hugger ud efter mig igen og igen. Deres hvæsen runger for mine ører …

SMERTE

Smerte. Krampe. Feber. Jeg kan ikke få luft. Det føles, som om nogen sidder på mit bryst. Mine øjenlåg er store og tunge. Jeg tvinger dem op. Ser folk i gule veste. En eller anden siger mit navn: ”Siri.”

Så ser jeg endnu en båre. Lia. Hun ligger helt stille. Jeg vil kalde på hende. Skrige, men kan ikke. Der kommer kun et svagt suk ud af min mund.

Hele min krop værker. Så glider mine øjne i igen. Mørket fylder alt. I det fjerne hører jeg sirenen. Ambulance. Jeg genkender den klagende lyd.

Så bliver alt sort.